

Så taler hr. Anders Fogh Rasmussen om de nødvendige reformer af velfærdssamfundet. Hvad mener hr. Anders Fogh Rasmussen mon med det? Er det et samfund med større ulighed, hr. Anders Fogh Rasmussen ønsker? Ja, det er det vel. Er det ikke rigtigt forstået, at Venstres genvej til en endnu større beskæftigelse end den, vi allerede registrerer i disse måneder, er: Sænk mindstelønnen, sænk understøttelsen, så skal de nok komme i arbejde? Det er jo metoder, der er afprøvet rundt omkring i verden. Man kan gå på gadevandring i London og i New York, hvis man vil se, hvordan det fungerer i praksis.

Denne regering har et ambitionsniveau, der er meget højere med hensyn til kvaliteten af vores samfund. Vi ved godt, at der er nogle mennesker, der ikke lige nu har kvalifikationerne til at finde arbejde til arbejdsmarkedets mindsteløn. Men vores løsningsmodel er ikke ligesom Venstres, at så skal man sætte lønnen ned til deres kvalifikationer. Vores ambitionsniveau er at sætte deres kvalifikationer op til lønnen.

Det, der er interessant, er vel, at i modsætning til, hvad grædekonerne, pessimisterne, skeptikerne og Venstre har sagt igennem et par år, så er det faktisk lykkedes at øge beskæftigelsen i form af gode, rigtige, udstøttede arbejdspladser i dansk erhvervsliv med 70.000 eller noget i den retning siden starten af 1994.

Der var ikke nogen, der havde forestillet sig – alle de, der har skrevet om det i aviserne – at noget sådan kunne ske, uden at nogle flaskehalsproblemer var registreret.

Den overraskende og positive nyhed er, at det har faktisk fundet sted, uden at man i den private sektor har fået mange flaskehalsproblemer. Hvad er det udtryk for? Ja, det er jo i hvert fald ikke udtryk for, at regeringen sidder med foldede hænder i forhold til arbejdsmarkedets strukturproblem. Det er jo ikke udtryk for, at risikoen for flaskehalsproblemer ikke har været til stede. Det er udtryk for, at præcis de foranstaltninger, der er sat i gang, virker nu og virker med stor styrke. Det er indsatsen for at uddanne folk, og det er indsatsen for at vænne arbejdsgiverne til i tide at varsle, hvad de har brug for af kvalificeret arbejdskraft. Det er også de rådighedsstramninger, der blev gennemført – i øvrigt med hr. Anders Fogh Rasmussens medvirken – i efteråret sidste år.

Så har jeg en bemærkning til. Det var den forvanskning, der blev forsøgt med vanlig elegance fra Venstres side i forhold til, hvad jeg mon

skulle mene om vores forpligtelse til at vedkende os forsørgelsen af de mennesker, der ikke selv kan tjene en indkomst i det her samfund.

Det var ikke en udtalelse, der gik ud på, at det ikke er godt, at familier holder sammen og støtter hinanden. Det var en udtalelse ud fra en erindring om det samfund, hr. Anders Fogh Rasmussen åbenbart så brændende ønsker sig tilbage til. Der var dengang mange, der ikke havde en familie, som kunne eller ville sørge ordentligt for dem. I det samfund, hvor omsorgen og forsørgelsen af de ledige, de syge, de invalide, de gamle var overdraget alene til familien, var der mange, der faldt igennem.

Men det er jo ikke engang hele pointen omkring dette her med forsørgerbyrden. Resten af pointen er jo, at danskere har valgt et familiemønster og et arbejdsmønster, hvor begge køn er på arbejdsmarkedet. Derfor er vi også nødt til – og det har vi da også gjort, og vi har gjort det i bred politisk enighed i det her hus op gennem de sidste tre årtier – at sørge for, at opgaver, som tidligere blev løst i det lille fællesskab, nu bliver løst i det større fællesskab.

Det, denne regering ikke vil være med til, er at nedbryde de rettigheder, der findes for mennesker, der har brug for en førtidspension. Det er at nedbryde den ret, der er til, når man bliver 60 år, at gå på efterløn. Det er at forringe de muligheder, der er for barselorlov, for uddannelsesstøtte, for at gå på uddannelse, på andre ordninger eller på børnepasningsorlov. Det er klart, at det giver en forsørgerbyrde. For nogle er det midlertidigt, og det er rigtigt, at man søger for, at de har en forsørgelse, mens de foretager sig noget andet end at arbejde. For andre er det permanent.

Pointen er jo ikke, at vi gerne vil have så mange som muligt på førtidspension eller efterløn. Vores ønske er bare ikke at forringe rettighederne, men at øge valgmulighederne og give de mennesker, som måske har en arbejdsevne, men ikke en fuld arbejdsevne, bedre muligheder end i dag for at hænge på. Så vejen for os til at reducere antallet af mennesker, der ufrivilligt er afhængig af offentlig forsørgelse, er ikke at beskære rettighederne, men at øge valgmulighederne. Det handler skånejobdiskussionen om.

Det sidste, jeg skal sige til hr. Anders Fogh Rasmussen, før træerne nu vokser ind i himmelen med hensyn til, hvor dygtig den borgerlige regering var til at få orden på statens finanser i første halvdel af 80'erne, er: Jeg skal bare minde om, at det største enkeltbidrag til opretning af